

(A) Derde zondag door het jaar. 22 januari 2017. Schiedam.
Eerste lezing: Jesaia 8, 23b-9.3.
Tweede lezing: Matteüs 4, 12-23.

**Het volk, dat in duisternis ronddoelt,
ziet een schitterend Licht**
(Geroepen tot boodschapper van hoop)

Matteüs vertelt het als bijna normaal: Jezus gaat naar een gebied, waar het na de gevangenneming van Johannes de Doper minder gevaarlijk is om zijn boodschap te laten horen. Dan roept hij in het voorbijgaan de vissers Simon Petrus, Andreas, Jacobus en Johannes. En waarachtig! Zij laten prompt hun werk in de steek en volgen hem. Wat was voor hen dan wel zo aantrekkelijk in de boodschap van Jezus, dat zij direct wilden gaan medewerken? Dat ze ‘mensenvissers’ wilden worden? Het moet voor hen duidelijk een meerwaarde hebben gehad boven het gewone werk, dat zij deden.

Zij reageren erg spontaan, dus het moet hun duidelijk geweest zijn, wat die meerwaarde was. Zoals iedereen, die tot een bepaalde weg geroepen wordt, zullen zij er later wel achter komen, dat zij ‘Er ook ingetrapt zijn’; dat het allemaal niet zonder meer rozengeur en maneschijn zou worden. Maar met dat gevoel begin je niet, wanneer je ‘ja’ zegt op zo'n uitdaging.

Wat zou mij sterk aantrekken, als ik in hun plaats zou zijn geweest? Ik vermoed, dat dit die boodschap van hoop zou zijn, die ineens oplicht in mijn vaak gewone leventje en in de vaak zo duistere omstandigheden in de wereld rondom mij. In die doodnormale en vaak zo duistere werkelijkheid breekt ineens een Lichtstraal door: een hoop en een verlangen, dat het anders en veel beter kan worden!

‘Het volk, dat in duisternis leefde, zag een schitterend Licht. En zij die woonden in de schaduw van de dood werden door het Licht beschenen’.

Het is en was de droom van alle ‘mensen van goede wil’. We hoorden het al in de eerste lezing van vandaag, die honderden jaren vóór de geboorte van Jezus Christus werd uitgesproken door de profeet Jesaia. En volgens de evangelist Matteüs stapte Jezus heel bewust in die traditie van hoop tegen alle wanhoop in, die al door Jesaia onder woorden was gebracht.

Dat beroert wellicht een heel diepe laag in mij, waar ook ik zo verlang naar een lichter leven voor iedereen en voor mij; minder donker en minder zwaar. En dan kan ik 'ja' zeggen op die oproep, of ik mee zou willen werken aan het verder doorbreken van dat zo ontzaglijk mooie licht. En de mens achterna gaan, die er zijn levenswerk van gemaakt heeft om deze boodschap van hoop te verspreiden.

Helaas is het woord 'Roeping' tegenwoordig in de Rooms katholieke kerk vaak verkleind tot de roeping tot het ambt van priester of tot het leven als kloosterling. Maar Jezus christus preekte niet zo'n **getemde God**, die keurig moest passen in een kerkelijke structuur. Hij preekt de **ongetemde God**, die een en al overlopend van Liefde en barmhartigheid voor allen en voor alles is, zoals een bron alleen maar kan overlopen van al het water, dat er in opborrelt, of die bron dat zou willen of niet.

En die daarom hartstochtelijk verlangt, dat er mensen in allerlei beroepen, volken, kerken en overtuigingen zullen zijn, die met die droom van God willen meewerken. Gelovigen of atheïsten; Christenen of Boeddhisten; allemaal mensen, die ook een Lichtje willen zijn in de duisternis, waarin zovelen moeten ronddolen; ook een bron willen zijn, die overloopt van verfrissend koel water voor wie maar drinken wil.

Zouden een Vader of Moeder iets anders willen voor Zijn of Haar kinderen? En dan zowel als ontvangers, als ook als doorgevers van dat licht. Wie zijn er dus geroepen? Jij en ik; en alle mensen-van-goede-wil, binnen of buiten de officiële kerken. Zo worden ook wij geroepen door die ongetemde God, die liefde en barmhartigheid **IS**. Nou ik nog met mijn antwoord.

Leo Raph. A. de Jong o.p.